

M SVÄTÝ MICHAL

f a r s k ý č a s o p i s

február 2013
ročník XX

PÔST

Mnohí nemajú radi pôstne obdobie, lebo si ho spájajú práve s časom, ktorý nás o niečo nás oberá, v ktorom sa čosi nesmie a musíme sa niečoho zriekať. Bolo by však nesprávne myslieť si, že kresťanstvo ako také je len o zriekaní, obetovaní sa, pôste, že Boh sa teší, keď si určitým spôsobom niečo odopierame. Veď On predsa chce naše šťastie a to večné. Dá sa povedať, že po ňom túži dokonca viac, než my sami, lebo preň urobil oveľa viac, ako neraz robíme my. V tejto svojej túžbe sa nezastavil pred ničím, ani pred obetovaním seba samého.

Predstavme si rodičov, ktorí sa sami zriekajú mnohých vecí, aby nejako mohli pomôcť svojim deťom. Sami od seba sa vzdávajú toho, čo by mohli mať a šetria pre svoje deti. Robia to z lásky k svojim deťom. Takto sa správa každý voči tým, ktorých naozaj miluje. Netúži po zriekaní, ale teší sa, že môže niečo obetovať a tak pomôcť, dopriať tým, ktorých má rád. Týmto spôsobom im vlastne vyjadruje svoju pravú lásku.

Boh nás tiež miluje a dopraje nám. No táto Jeho láska nás nemá učiť pasivite, ale pozýva k spolupráci a k odpovedi. Pozýva nás k tomu, aby sme prestali myslieť len na seba a začali myslieť na druhých. Tak, ako deti by mali s vďačnosťou myslieť na svojich rodičov a odpovedať na ich lásku svojou láskou, ktorá sa prejaví napríklad konkrétnou starostlivosťou a pomocou. Zriekanie a obetovanie sa potom v takejto rodine stáva prostriedkom vyjadrenia lásky, ochoty milovať a tiež nástrojom, ktorý dáva skúsenosť lásky a učí láске. Toto všetko platí nielen pri veciach tohto sveta, ale aj v duchovnom živote.

Zriekanie tiež učí správne mu vzťahu k životu a veciam tohto sveta. Ako byť slobodným, nezávislým vo vlastných túžbach, ako využiť to čo mám k dispozícii inak a lepšie, nielen pre svoje vlastné dobro. Len slobodný človek sa dokáže rozhodovať slobodne, dokáže vidieť viac a širšie okolo seba, dokáže byť veľkodušný

anezastaví sa len na svojich potrebách a ich uspokojovaní.

„Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov“ hovorí Ježiš. Veľký pôst vrcholí práve Jeho obetovaním sa za nás. Táto Jeho obeta nie je len zaplatením za naše hriechy, ale je aj práve vyjadrením Jeho veľkej lásky voči nám. Sám sa skrze svoje obetovanie, stáva prostriedkom, aby nám sprostredkoval večné šťastie.

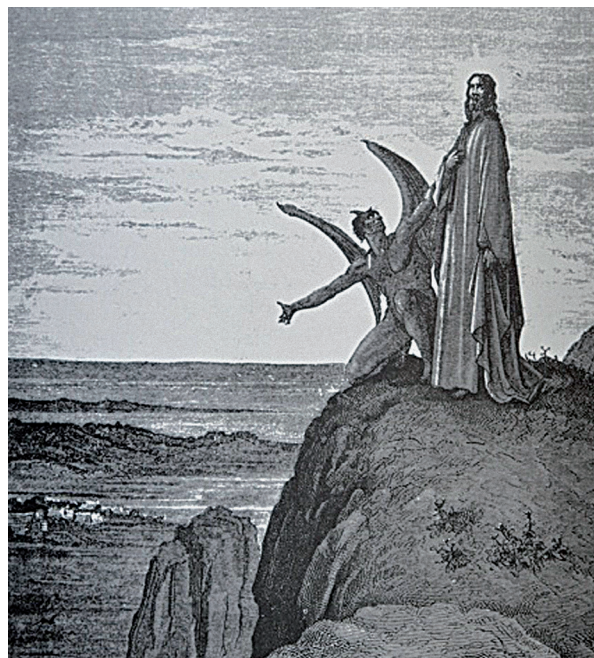
V období Veľkého pôstu si chceme teda najprv uvedomiť túto veľkú lásku Boha k nám a potom tiež Jeho pozvanie sa takejto láске učiť. Obdobie pôstu nás teda, ak ho dobre chápeme a prežívame, má premieňať v milujúcich a obetavých ľudí a nie v smutných a zriekajúcich sa, ktorí sú nešťastní z toho, že sa musia niečo vzdať.

Pôst sám o sebe teda nie je cieľom, ale pomôckou, prostriedkom, vyjadrením lásky a zároveň učením sa láske. Obdobie pôstu má v nás zobudiť dobro, ktoré v nás predsa je a po ktorom všetci túžime. Sypanie popola na hlavu nikomu nepomôže, ak sa nechce naozaj obrátiť vo svojom srdci. Pôst sa stáva zmysluplným, len ak ma približuje k Bohu a k ľuďom. Teda nemá zmysel sa postiť, ak sa súčasne nechcem zmieriť so svojim okolím, ak nechcem odpustiť, ak som nemilosrdný, ak niekomu ubližujem, ak som nespravodlivý, sebecký. O koľko šťastnejšie by sme si žili v našich rodinách, susedstvách, zamestnaní a všeobecne v našich ľudských vzťahoch, keby sme sa učili práve takémuto „posteniu sa“, zriekaniu sa niečoho pre niekoho, čo by bolo vyjadrením nášho vzťahu - našej lásky.

Páter Peter Gallik

NÁDEJ NA ZMENU

Keď nám „šéfredaktor“ Sv. Michala dával inštrukcie na najbližšie mesiace pre rok 2013, povedal som si, že je určite chvályhodné, že sa chceme našim spolu farníkom častejšie prihovárať. Vedel som však, že to nebude až také jednoduché a preto som prosil Svätého Ducha, aby ma inšpiroval a ukázal mi, o čom by som mohol (mal) písať. Zavalený dennými povinnosťami som však asi nebol dostatočne vnímavý a otvorený a tak som stále tápal, ako ďalej.

Jeden večer koncom januára som tiež tak premýšľal, keď sa ma naša dcéra Magdalénka znenazdajky spýtala, prečo som taký zadumaný a očividne duchom neprítomný. Pravdivo som jej odpovedal, že by som mal pripraviť príspevok do nášho farského časopisu, ale že neviem, čo by to malo byť. Nasledovala jej ďalšia otázka, že o čom by to vlastne malo byť. K začiatku

pôstneho obdobia, spytovaniu svedomia, pokániu, príprave na Veľkú noc, odvetil som. S detskou prostosťou sa zasmiala a povedala: veď to je jednoduché, oči! Ja by som písala o tom, ako Pán Ježiš išiel na púť a postil sa tam, ako ho diabol trikrát pokúšal a On sa mu dokázal vzoprieť. A toto všetko vydržal pre nás, hoci sme slabí. Veď koľkí z nás si dávajú obyčajné, jednoduché záväzky, napr., že schudnú, začnú cvičiť, či sa pravidelne modlit'. Stačí neraz prvá prekážka a vzdávame sa svojich predsavzatí a padáme. To keby som mala ako tému na písomke na „nábožku“, popísala by som aj niekoľko strán.

Pozeral som na ňu s úžasom a v duchu som si hovoril: veď má pravdu! Prečo ma to samého nenapadlo? A potom som si povedal, že toto je určite to, za čo som sa modlil a že práve cez dcéru ku mne prehovoril Duch Svätý, že tak ako už neraz predtým, aj teraz mi detské nazeranie na svet otvára oči, že naozaj Ježišovo vyzvanie, aby sme boli ako deti, stále platí, aj keď mi na toto neraz zabúdame.

Ježiš, hoci bol Boží Syn, vyhľadal samotu, aby sa modlil a bol v úzkom spojení s Otcom. Nech aj pre nás je toto príkladom do nastávajúceho obdobia. Pán Ježiš nás na inom mieste vyzýva, aby sme sa vo svojej izbe modlili v skrytosti k svojmu Otcovi a on nás odmení, lebo on vidí aj v skrytosti. Nejde totiž o nejaké patetické gestá, ktoré majú pred verejnosťou demonštrovať náš vzťah k Bohu, ale o intímne okamihy a úprimný rozhovor s Pánom.

Nájst' si každý deň aspoň chvíľu pre seba, stíšiť sa a „nakuknúť“ do svojho srdca. To je v období pôstu ideálna príležitosť na osobnú vnútornú premenu. Príležitosť pokúsiť sa zmeniť, zmeniť naše zmýšľanie, naše konanie, náš vzťah k Bohu a ľuďom, prípadne pokúsiť sa nadviazať na to, čo som si pred rokom zaumienil a predsa nedokázal.

Vytrvalo sa teda modlime a prosme Otca o dostatok síl a trpezlivosti v procese

nášho vlastného tvárnenia na zmenu k lepšiemu. Niekedy to môže trvať dlho, niekedy to môže byť proces kratší. Osobný príklad sv. apoštola Pavla, ktorý sa obrátil v jedinom okamihu, nech nás povzbudzuje a neustále v nás oživuje nádej na zmenu.

PÚŤ SANTIAGO DE COMPOSTELA – FATIMA

Vo farnosti sv. Michala Archanjela v Karlovej Vsi sa už tzv. „veľké farské púte“ stávajú tradíciou. Nezabudnuteľnou sa stala „Svätopavlovská púť Karlova Ves – Rím 2009“ s pátrom Tomášom Lesňákom. Okrem večného mesta Rím sme navštívili ďalšie pútnické miesta v Taliansku, ako Padova, Osimo, Loreto, Lanciano, San Gio-

inokedy zase v nočných hodinách obetavo písali JUDr. Soňa Gátová a Margita Ondrášková. Prvou zastávkou bola Wieliczka, potom Sanktuárium Božieho milosrdenstva v Krakowe, Kalvaria Zebrzydowska, Wadowice, Harmenže, Oswiecim, Zdunska Vola, Licheň, Sopoty, Gdansk, Warszawa a Nepokalanov.

vani Rotondo, Monte Sant Angelo, Manoppello, Ortona, Assisi a vďaka obetavosti RNDr. Karola Kasalu, CSc. máme peknú pamiatku na DVD. Fantastické bolo, že vedúci zájazdu P. ThLic. Tomáš Lesňák OFM Conv., ktorý 7 rokov študoval v Ríme, ovládol perfektne nielen teológiu a históriu ale aj topografiu. Vlni, 21. – 28. mája 2011 sme spá trom Luciánom absolvovali púť zameranú k 70. výročiu mučeníckej smrti sv. Maximiliána Kolbe. Výhodou pre tých, ktorí sa nemohli zúčastniť, ako aj pre našich blízkych doma bolo, že naše putovanie mohli priebežne sledovať na internetovej stránke www.minoriti.sk, kde boli každý deň čerstvé reportáže, ktoré priamo v autobuse alebo

Vo štvrtok 4. októbra 2012 o 07:15 hod. sa pútnici stretli pred Spojenou cirkevnou školou sv. Františka. Požehnanie na cestu všetkým udelil na cestu správca farnosti páter Peter a potom sa už pod vedením pátra Tomáša vydalo 20 pútnikov na cestu na autobusovú stanicu, kde už na nástupišti č. 44 čakal P. CSILic. Jozef Kováčik, hovorca KBS s ďalšími pútnikmi a tak sa náš počet doplnil na 42. Autobus nás potom zaviezol na letisko Schwechat, kde sme po odovzdaní batožiny a dôkladnej prehliadke nastúpili do Aerobusu 321 spoločnosti Airberlin a vo výške 9700 m sme leteli na Mallorku. Tam sme po šťastlivom pristaní prestúpili do ďalšieho lietadla, ktoré nás dopravilo do nášho

ciela, ktorým bolo Santiago de Compostela. Vyzdvihli sme si svoju batohinu a z letiska nás autobus zaviezol do hotela San Lorenzo, kde sme sa ubytovali. Večer sme mali o 19:30 hod. sv. omšu v Kostole sv. Augustína, ktorú celebroidali naši kňazi páter Jozef Kováčik a páter Tomáš Lesňák. Po sv. omši nás o 20:30 hod. čakala výdatná večera (krémová hrachová polievka, hovädzie mäso na zelenine a zemiaky, červené víno „San Lorenzo“).

Španielsko je kráľovstvo (demokracia vo forme parlamentnej vlády v rámci konštitučnej monarchie) a svojou rozlohou 504 030 km štvorcových je druhou najväčšou krajinou západnej Európy a Európskej únie (po Francúzsku). Najvyššími štátnymi orgánmi sú kráľ, parlament a vláda. Parlament je dvojkomorový. Delí sa na 17 autonómnych spoločenstiev, ktoré sa delia na 50 provincií. K 1.1.2008 malo 46 063 511 obyvateľov. Santiago de Compostela s 92 298 obyvateľmi je hlavným mestom Galície. Je jedným z najvýznamnejších pútnických miest a je neoddeliteľne spojené s menom sv. JAKUBA Väčšieho resp. Staršieho (syn Zebedea a Salome), ktorý bol popravený v roku 44 v Jeruzaleme. Z apoštolov zahynul ako prvý. Z Blízkeho Východu bol prenesený do Španielska, kde podľa tradície boli jeho pozostatky objavené v roku 813 biskupom Teodomírom. Kráľ Alfons postavil nad jeho hrobom chrám. V roku 1884 pápež Lev XIII. ediktom potvrdil pravosť kostrovy sv. Jakuba. Názov Santiago de Compostela, ako nám vysvetlil P. Jozef, v preklade znamená „Svätý Jakub na poli hviezd“.

V piatok 5.októbra sme mali raňajky o 07:00 hod. (kontinentálne formou švédskych stolov) a potom pre nás prišiel miestny sprievodca pán Claudio, s ktorým sme absolvovali prehliadku mesta. Výhodou bolo, že sme mali krátkovlnné prijímače a P. Kováčik nám prekladal všetky informácie sprievodcu, ktoré boli veľmi fundované. Katedrála je pôvodne románska stavba, v 11. a 12. storočí bola výrazne prestavaná. Najkrajšou pamiatkou je svätá brána *Pórtico de*

Glória, vytvorená v roku 1188 majstrom Mateom a predstavuje vrcholné dielo románskeho umenia. Fernando de Casas, rodák zo Santiaga vytvoril obrovskú barokovú budovu, považovanú za vrchol španielskeho baroka. Z interiéru je zaujímavé kadidlo *Botafumeiro*, na rozhojovanie ktorého je treba 8 mužov. Mali sme to šťastie, že sme ho videli v činnosti. Vykiada sa ním celý priestor. Je to tradícia z čias, keď v horných častiach chrámu boli ubytovaní pútnici, ktorí pri stredovekej hygieene a mesačnom či dvojmesačnom putovaní vytvárali osobitnú atmosféru, ktorú práve toto kadidlo malo eliminovať. Pri medzi-

národnej sv. omši, ktorá sa konala na pravé poludnie, koncelebroval aj náš páter Tomáš. Vo vnútornej časti kláštorného komplexu sme sa odfotili pri obrovskom zvone. Obedňajšie občerstvenie sme riešili väčšinou z vlastných zásob. Popoludní nás 6 hodinovou jazdou autobusom pán Matyas dopravil zo Santiaga de Compostela do Fatimy v Portugalsku, kde sme sa ubytovali v hoteli *Avenida de Fátima*. *Fatima* leží 123 km severne od Lisabonu, 187 km južne od mesta Porto má asi 10 000 obyvateľov. 13.mája 1917 sa tu trom deťom – 10 ročnej Lucii, 9 ročnému Františkovi a 7 ročnej Hyacinte, ktoré v Cova da Iria pásli dobytok, zjavila Panna Mária. Zjavenia sa opakovali každý mesiac trinásteho v tú istú hodinu až do októbra. Pri poslednom zjavení

13.októbra 1917 bolo prítomných 70 000 ľudí, ktorí videli „slniečny zázrak“. Cirkev oficiálne uznala Fatimské zjavenie 13.októbra 1930. V roku 1928 začala výstavba neobarokovej baziliky, ktorá trvala 25 rokov. Tento najväčší portugalský chrám bol posvätený v októbri 1953. Veľkým ctiteľom Fatimskej Panny Márie bol svätý otec, blahoslavený Ján Pavol II., ktorý po atentáte z vďaka vložil náboj do koruny sochy Panny Márie. Pri vstupe do Portugalska sme si museli o hodinu posunúť hodinky. V hoteli nás privítali aperitívom a dobrou večerou (krémová rybacia polievka, hovädzie na hrášku, zemiaky, hlávkový šalát, zákusok, červené víno). Po večeri sme išli do areálu na ruženec a sviečkový sprievod. Spiatočná cesta niektorým, čo blúdili, trvala trochu dlhšie, ale nakoniec šťastlivo dorazili do cieľa.

V sobotu 6. októbra sme mali slovenskú svätú omšu o 06:30 hod. v kaplnke Zjavenia. Hlavným celebrantom bol páter Jozef, koncelebroval páter Tomáš a dvaja slovenskí kňazi z iných skupín ktoré boli vtedy vo Fatime. Po raňajkách (švédské stoly) sme išli na Krížovú cestu a potom do Valinhos a Aljustrel, kde sme si pozreli rodný dom vizionárov – Lucie dos Santos a súrodencov Francisco a Jacinta Marto. Veľmi milé bolo stretnutie so žijúcim svedkom Fatimských udalostí – sesternicou Lucie, veľmi milou babičkou. Potom sme sa vrátili do hotela a poludňajšiu prestávku sme

využili na návštevu starej - Ružencovej katedrály, kde sú pochovaní František a Hyacinta. Potom sme si boli pozrieť novú, modernú katedrálu, ktorá sa nachádza na opačnej strane námestia, ktoré je dvakrát tak veľké ako pred bazilikou sv. Petra v Ríme. Popoludní sme absolvovali poldňový autobusový výlet do miest Batalha, Alcobaca, a Nazaré.

Batalha so svojim svetoznáмым dominikánskym kláštorom Santa Maria de Vitoria je symbolom začiatku nezávislosti Portugalska od Španielska. Kláštor bol založený v roku 1388 a je najúchvatnejším stavebným dielom v Portugalsku. Je to neskorogotická stavba a za svoj vznik vďačí sľubu, ktorý dal kráľ Ján I. Veľký pre prípad víťazstva nad Španielmi v roku 1385 pri Aljubarrota. Impozantná je „kráľovská“ krížová chodba. Videli sme tu aj výmenu čestnej vojenskej stráže pri pamätníku.

Alcobaca je jedno z najstarších miest v Portugalsku a hoci má iba asi 6 000 obyvateľov, má najväčší gotický kostol v Portugalsku a v cisterciánskom kláštore *Mosteiro de Santa Maria*, založenom kráľom Alfonzom I. v roku 1153 na oslavu víťazstva nad Maurami u Santarém, bolo takmer 1000 mníchov. Najväčšiu pozornosť návštevníkov vzbudzujú sarkofágy kráľa Pedra I. a jeho zavraždenej milenky Inéz de Castro, umiestnené nohami k sebe. Kláštor slúži ako hrobka panovníkov, z ktorých najznámejší sú

Alfons II., Alfons III., Urraca Kastilská, kráľovná Beatrix, princovia Fernando, Vincent a Sancho. V kuchyni kláštora nás zaujal obrovský komín i dômyselné zariadenie na umývanie riadu. Mimoriadne príjemným zážitkom pre nás bolo duo *Ave Mária* JUDr. Gátovej s miestnym umelcom v koncertnej sále kláštora. Najúchvatnejším dojmom na nás pôsobila „nedokončená časť kláštora“ svojou krásou. Plní hlbokých dojmov sme potom prešli ponad riekou Rio Alcoa a vydali sme sa k pobrežiu Atlantického oceánu.

Nazaré je malebné prímorské a prístavné mesto, leží v zátok s nádhernou plážou, ktorá je dlhá 4 km. Podľa tradície názov je odvodený od sochy Panny Márie, ktorú v 4. storočí priniesol mních z Nazaretu. Nad jachtovým prístavom sa dvíha 110 m vysoký skalný útes s výhliadkou. Na skalu bolo vybudované schodište a neskôr aj lanovka. Na okraji stojí malá kaplnka *Ermida da Memória*, na mieste záchrany šľachtica, ktorý na koni prenasledoval srnca. Nad útesom sa rozkladá staré mesto *Sítio* s pútnickým kostolom Nossa Senhora da Nazaré v ktorom je soška Panny Márie s dieťaťom v náručí. Zaujímavé boli aj stánky so sušeným ovocím a rázovité predavačky. Vzhľadom na úzke uličky a veľké množstvo zájazdov bol presne na minútu stanovený čas príchodu autobusu, ktorý nás potom odviezol na pobrežie. Tam už potom bol čas na občerstvenie aj na suveníry, najmä svetoznáme Portské. Po namáhavom dni nás v hoteli čakala dobrá večera a takto posilnení sme ešte absolvovali ružencovú pobožnosť v Kaplnke Zjavenia a sviečkový sprievod so sochou Panny Márie, čo bolo slávnostným vyvrcholením dňa. V nedeľu ráno sme ešte pred raňajkami zbalili svoje veci a odniesli do autobusu. Po raňajkách sme sa rozlúčili s Fatimou a vydali sme sa na cestu do Lisabonu. Zastavili sme sa v *Santarém*, kde sme absolvovali prehliadku kostola eucharistického zázraku. Duchovne posilnení vo viere sme po-

kračovali na ceste do hlavného mesta Portugalska.

Lisabon (Lisboa) je považovaný za jednu z najkrajšie položených metropol na svete. Rozložené je na siedmich pahorkoch severného brehu rieky Tejo, ktorá sa tu vlieva do mora. Podľa povesti mesto založil Odyseus, ale historici sa nazdávajú, že ho okolo roku 1200 pred n. l. vybudovali Feničania. Brehy rieky spája jeden z najdlhších visutých mostov Európy a pripomína Golden Gate v San Franciscu i sochou Ježiša Krista. Lisabon je známy ako mesto moreplavcov. Kráľ Manuel I. dal postaviť Kláštor sv. Hieronyma ako vďaku za šťastný návrat Vasca de Gama po objavení námornej cesty do Indie. Krížová chodba tohto kláštora je najkrajšou ukážkou tzv. manuelského štýlu. Významnou pamiatkou „zlatého storočia“, keď sa Portugalsko stalo námornou veľmocou, je i prístavná veža v Baléme, ktorú sme si s veľkým záujmom prezreli. Je súčasne pevnosťou i majákom a je z nej pekný výhľad. Na nábreží sme venovali pozornosť aj prvému lietadlu, ktoré preletelo Atlantický oceán. O 13 hod. sme mali sv. omšu v kostole sv. Antona Paduánskeho, ktorý je postavený nad jeho rodiskom a preto Portugalci nazývajú sv. Antona Lisabonským. Kým pre nás prišiel autobus, venovali sme pozornosť starým električkám, ktoré sú raritou mesta. Potom sme ešte absolvovali autobusom prehliadku mesta, ktorá bola ukončená príchodom na lisabonské letisko. Po absolvovaní potrebných formalít a osobnej prehliadky sme nastúpili do lietadla a s prestupom na Palma de Mallorca sme potom o polnoci pristáli vo Schwechate, odkiaľ nás autobus dopravil do Karlovej Vsi. S úprimnou vďakou Pánu Bohu a našim duchovným sprievodcom, pátrom Jozefovi Kovačikovi a Tomášovi Lesňákovi sme svoje putovanie ukončili plní hlbokých dojmov z tejto cesty a v nádeji zúčastniť sa v budúcom roku farskej púte do Svätej zeme.

Vojto Tóth

SVÄTÝ JOZEF

V mesiaci marci si pripomínáme krásny sviatok – sviatok svätého Jozefa. Pri mene tohto svätca sa nám vybaví oddaný snúbenec a neskôr manžel Panny Márie, pestún malého Ježiša, alebo hlava svätej rodiny. Iní si predstavia dobrotivého ochrancu rodín, robotníkov a Cirkvi, či patróna dobrej smrti. Skrátka máme pocit, že o ňom všetko už vieme, že je nám dobre známy. Ani sa nám nechce uveriť, že o tomto vzácnom mužovi evanjeliá píše veľmi skromne, ba dokonca v nich nenájdeme jediné Jozefove slovo. Našťastie poznáme jeho činy, ktoré boli odpoveďou na Božiu vôľu ukazujúcu sa vo forme snov, či skôr zjavení.

Sv. Jozef bol tesárom žijúcim v Nazarete, pochádzal z Dávidovho rodu a mal si vziať za manželku Máriu. Než došlo k svadbe, zistil, že jeho snúbenica je tehotná. Jozef, považovaný za spravodlivého muža, zvažoval, že snúbenicu potajomky prepustí. Chcel tak Márii darovať slobodu, aby mohla spojiť svoj život so skutočným otcom dieťaťa a zároveň to chcel urobiť tajne, aby ju ochránil pred verejnou hanbou. Ale Pán Boh zasiahol a Jozefovi sa zjavil anjel, aby mu povedal prav-

du o Božom dieťati. Jozef bol jednoznačne Božím človekom, lebo uveril anjelovi a podujal sa na neľahkú úlohu ochrancu dieťaťa i Panny Márie. Jozef sa stal hlavou svätej rodiny a začlenil sa tak do Božieho plánu spásy. Než sa dieťa narodilo, musel sa Jozef i s rodinou odobrať do Betlehema, kvôli sčítaniu ľudu. Určite mu nebolo všetko jedno, keď hľadal nocľah pre Máriu vo vysokom štádiu tehotenstva, ale Jozef sa nikdy nevzdal a vždy dôveroval Bohu. Hrdo stál pri Márii pri narodení malého Ježiška a príchode mudrcov. Je možné, že by bola svätá rodina ostala bývať aj naďalej v Betleheme, ale Jozefovi sa znova zjavil anjel a kázal mu utiecť do Egypta pred Herodesom. A tu zas vidíme, aký bol Jozef rozhodný, keď išlo o plnenie Božej vôle. Nezaváhal, ihneď vstal, zobudil Máriu i Ježiška a ešte v noci sa všetci vydali na cestu. Iste to nebola ľahká cesta, ale Božia prozreteľnosť ich neopúšťala. Po Herodesovej smrti sa Jozefovi znova zjavil Pánov anjel a vyzval ho, aby sa vrátil späť do Izraela. A Jozef sa vracia, ale už nie do Betlehema, kde vládne Herodesov násilnícky syn, ale do Nazareta. Z toho usudzujeme, že Jozef vždy uvažoval nad svojimi skutkami, lebo od anjela nemal presne povedané, kam sa má vrátiť. Posledný raz sa Jozef spomína, keď sa

dvanásťročný Ježiš „stratil“ v Jeruzalemskom chráme. Podľa Písma vtedy za oboch prehovorila Mária. Žiaľ! nevieme, kedy a ako sv. Jozef zomrel, no domnievame sa, že to bolo počas Ježišovej dospelosti, ešte pred Ježišovým verejným vystúpením. Svätý Jozef mal pravdepodobne to privilégiu zomrieť v blízkosti, možno priamo v objatí Spasiteľa sveta, v ovzduší Lásky, a preto ho kresťanské generácie oprávnené uctievať ako patróna dobrej smrti.

Slová sv. Jozefa síce nepoznáme, ale z jeho skutkov je jasné, že uveril Božím zjaveniam a bez otáľania konal. Sv. Jozef prijal Ježiša i jeho matku, a preto býva označovaný za prvého veriaceho. Ako prvý z obyčajných ľudí uveril v Božský pôvod Ježiška a odvtedy ho spolu s Máriou ochraňoval. Keď bolo treba, Jozef utekal s rodinou z krajiny, aby sa neskôr mohli vrátiť, vyučil Ježiša za tesára a po celé stáročia nám ostáva mlčanlivým, ale rozhodným a obetavým ochrancom a pomocníkom. A to všetko v neustálej dôvere v Božie cesty. Sv. Jozef, ten tichý prvý veriaci by mal byť vzorom pre každého z nás, aby sme s odhodlaním a dôverou v Boží plán prijímali Božieho Syna i jeho matku a stali sa tak Božími deťmi.

Michaela Važanová

ZAZNAMENALI SME

- v týždni od 18. – 25. januára 2013 sme sa spoločne modlili za jednotu kresťanov.
- 6. januára 2013 sa konala biblická katechéza na tému: „Voláme sa Božími deťmi a nimi aj sme.“
- 21. 1. 2013 sa začali konať katechézy pre dospelých a mládež, ktoré zorganizovali členovia Neokatechumenátnej cesty.
- 2. februára 2013 sa konal tradičný farský ples.

- v sobotu 9. februára 2013 o 9.00 hod. bola v kostole sv. Františka slávnostná sv. omša, ktorou sa začalo celosťátne kolo súťaže ...A slovo bolo u Boha..., ktorú organizuje Združenie katolíckych škôl Slovenska so sídlom na našej Spojenej škole sv. Františka.
- 9. februára 2013 sa v priestoroch Spojenej školy sv. Františka z Assisi uskutočnil detský karneval.

OZNAMY

- počas obdobia Veľkého pôstu, v piatky a nedele, pozývame na pobožnosti krížovej cesty.
- Veľkonočná spoveď v našej farnosti bude vo Veľkom týždni, v pondelok až stredu od 17.00 do 20.00 hod. v kostole sv. Františka
- po obradoch Veľkého piatku sa bude konať krížová cesta.

VEĽKÉ SNY NÁM DO SRDCA DÁVA BOH

GOSPELKAVIARNIČKA POD LUPOU

My čo máme nízky krvný tlak (čo sa prejavuje, že často nás bolí hlavička a chce sa nám spinkat'), vieme patrične oceniť povzbudivý účinok tak obľúbenej horkej tmavej tekutiny nazývanej káva, ale aj tí, ktorí ho nemajú nízky, obľubujú „kávičkovat'“ a vraj „by kávu nikdy nikto nemal piť sám, ona volá po spoločnosti,“ preto je super zvýšiť si hladinu krvi kofeínu v príjemnom prostredí Gospelkaviarničky, vrelo odporúčam, nebudete ľutovať! Dostala som za úlohu napísať o nej pár slov, snažila som sa tejto úlohy zhostiť a tak sa zrodil nasledujúci článok, nech sa páči!

V istý deň som niesla v termoske spoližiacke Matke kávu do školy. V ten deň sme mali od rána do večera síce s pauzami ale samé prednášky a semináre. Matka sa veľmi tešila. Spomínam si, že bol to krásny slnečný deň a my sme boli také vysmiate. Mala som radosť, že som mohla niest kávu lásky. Podobný veľmi krásny deň som zažila pri posvätení Gospelkaviarničky na Karloveskej ul.32.v Karlovej Vsi. V ten deň tiež svietilo slnko a bolo pekne jesenne. Posväcovala sa 4. 11. 2012 v nedeľu po detskej sv. omši. Stihla som byť pri tom, keď vstúpili Páter Tomáš, Páter Peter a Páter Samuel, mládež začala ešte energetickejšie hrať na nástrojoch, a privítala nás hudba a spev. Nasledovalo posvätenie pátrom Tomášom, ktorý s úsmevom poznamenal: „že niekto mal návrh do kadidla namiesto tymiánu dať kávové zrnká, ale bojíme sa, že to spustí poplašné zariadenie.“ Použil sa predsa len tymián. Potom nasledoval srdečný prípitok, prania aby sa gospelkaviarničke darilo. Sadla som si, obzerala som sa a vychutnávala atmosféru. Detičky veselo pobehovali, maškrtili na krémových a čokoládových koláčikoch, pagáčikoch... ľudia sa v hlúčkoch rozprávali, bolo super a veselo. Úsmevy. Úsmevy a úsmevy. Priestory sú veľmi pekné. Je tam príjemné sedenie, veselé farby, páčia sa mi lampičky. Jedna stena je bledohnedej farby, sú na nej namalované noty s nápisom „o happy day“. Nachádza sa tam aj detský kútik. Všimla som si tiež, že po stenách visia obrázky s výňatkami žalmov. Na jednej strane môžeme vidieť drevený veľký klavír a je

tam priestor pre rozloženie hudobných nástrojov, keď je živá hudba, ako sme to mali možnosť vidieť pri posväcovaní. Ale jedno by som chcela ešte vytýčiť, na stene sa nachádza aj krížik a to sa mi páči najviac, že kaviarnička „dýcha duchovnom“ líši sa od „obyčajných svetských“ kaviarní, že nezabúda na Pána, ktorý chce byť stále s nami... Celé to pôsobí príjemne, optimisticky, útulne, ako stvorené pre príjemné stretnutia, miesto na rozhovory, posedenie, oddych. Tak snáď som nič nezabudla. Dúfame, že si nájdete čas a navštívite gospelkaviarničku, dáte si kávičku, koláčik....(aj výborné kvalitné čaje, široký výber nealko nápoje, limonády...belgická čokoláda...) Vaša otázka po dočítaní môjho článku by mala byť asi takáto: no tak kedy tam pôjdeme?

Medzi moje posledné slová smerované k vám patrí už len (ak ste prišli až sem). Nikým si nenechajte ničť náladu, čerpajte energiu a rozdávať úsmev a kávu lásky! A tiež by som rada popriala našej Gospelkaviarničke, aby sa jej dobre darilo! Pekné, pokojné a usmiate dni!

Rozhovor

*„Veľké sny nám do srdca dáva Boh.“
Tentokrát som si zobrala pod lupu Gospelkaviarničku, o ktorej málokto vie, že je aj o denne čerstvých zákuskoch a o cenách, ktoré sú všetkým prístupné, o službe druhým, o odhodlaní niečo uskutočniť a napokon realizácia, ktorej výsledkom je možnosť stretnutí, rozhovorov, vypočutia si živej hudby v príjemnom prostredí a pri pití výbornej kávy....a nielen kávy; i takto môžeme stručne charakterizovať Gospelkaviarničku, ktorej majiteľkou a prevádzkovateľkou je p. Ing. Zuzana Stanková, ktorú som poprosila o rozhovor a dovolila som si položiť pár otázok.*

• Ako sa zrodil nápad a rozhodnutie mať kaviarničku?

Dlho vo mne bola táto túžba - mať kaviareň. Mám 5 detí, pracovala som ako tajomníčka v spojenej škole sv. Františka. Videla som, že tento priestor bol nevyužitý a dostala som nápad takto ho využiť a po porade s Najvyšším a tiež s mojím manželom som urobila rozhodnutie a zainvestovať.

• Bola dlhá cesta medzi nápadom a realizáciou?

Čo sa týka konkrétnej realizácie, tá trvala rok, čo sa týka povolení papierov, prestavby...ale nápad v srdci bol veľmi dlho. Veľké sny nám do srdca dáva Boh. A pomohol to uskutočniť.

• Ako sa kaviarničke darí a aké má kaviarnička plány do budúcnosti?

Tento mesiac boli v kaviarničke tri koncerty. Dôležitá je aj vôľa účinkujúcich, potom by mohli byť aj častejšie, oslovovať aj takto veriacich i neveriacich. Je to služba pre tých druhých, neberiem to ako obchodník. Reklamu kaviarnička nemá okrem vývesiek na dverách a informácií na webovej stránke.

V kaviarničke sa to pekne rozbieha a rozbehlo - gospelkoncerty, spevavé večery každý mesiac. Aspoň traja mládežníci budú spievať, spev 4 hodinový a tiež spev ľudoviek. Ľudovky upútajú najmä staršiu generáciu, ale je to diera na trhu a aj preto ľudovky.

Prvý koncert bol pred týždňom, a bolo veľmi veľa ľudí a bolo to úspešné. Páčilo sa to. Koncert bude mať aj Braňo Letko a veríme, že to bude tiež veľmi páčiť.

ODKAZ PRE VŠETKÝCH:

**„Gospelkaviarnička je aj o cenách, ktoré sú všetkým prístupné!
Máme denne čerstvé zákusky.
Veľmi pekne ďakujem za rozhovor.**

Pripájam tieto informácie:

• Otváracie hodiny sú od pondelka do piatku od 7.30 do 21 hod. a cez víkend je otvorená v čase od 9 hod. do 21.hod.

• Kaviarnička má aj svoju webovú stránku, na ktorej môžete nájsť ďalšie informácie, aktuálne info a aj fotogalériu www.gospelcafeba.sk.

Kika